

Νεκρολογία για Νικόλαο Παπάζογλου

Τον Γενάρη αυτής της χρονιάς έφυγε από κοντά μας ο Νίκος Παπάζογλου, ένας από τους ξεχωριστούς ανθρώπους που αφήνουν το στίγμα τους ορατό, ανεξίτηλο και ευδιάκριτο στον ορίζοντα της μνήμης μας. Βημάτισε με περήφανο και πλατύ βηματισμό και πορεύτηκε με αξιοπρέπεια, παρρησία και δημιουργικότητα. Οραματίστηκε πολύ, μελέτησε με ζήλο, δούλεψε ακούραστα, δίδαξε με πάθος, δημιουργώντας παράλληλα μια εξαιρετική οικογένεια. Τι περισσότερο θα μπορούσε ή θα ονειρευόταν να κάνει κάποιος στη διάρκεια της ζωής του;

Ο Νίκος Παπάζογλου γεννήθηκε τον Γενάρη του 1935 στο Αιγίνιο Πιερίας. Μας περιέγραφε συχνά στις συζητήσεις του την Ελλάδα που γνώρισε στην παιδική του ηλικία: μια χώρα φτωχή, ρημαγμένη από τον πόλεμο, αλλά και με νέους σαν αυτόν, νέους που κρατούσαν βαθιά στην καρδιά τους το όνειρο για μια καλύτερη ζωή. Το άδραξε γερά το όνειρό του και το πραγματοποίησε: εισήχθη και αποφοίτησε από την Ιατρική Σχολή του ΑΠΘ το 1960. Ακολούθησε η ειδικότητα και η αναγόρευσή του σε διδάκτορα και λέκτορα του ίδιου πανεπιστημίου. Αυτά τα επίσης δύσκολα χρόνια, τα χρόνια αμέσως μετά το πτυχίο, μας τα περιέγραφε συχνά. Άμισθος νεαρός βοηθός, μόνος του σχεδόν σε γενικές εφημερίες, να παλεύει με το θεριό των επειγόντων και με τις ανθρώπινες αντοχές του. Εκείνα τα δύσκολα αλλά παραγωγικά χρόνια, γνωρίζει την όμορφη και αξιαγάπητη Ευγενία, με την οποία δένεται με ισόβιο όρκο συντροφικότητας το 1971. Ο Χρήστος και η Δέσποινα είναι οι καρποί του γάμου τους. Η οικογένεια μετακομίζει στο Εδιμβούργο της Σκωτίας το 1974, όπου παραμένει για έναν χρόνο, προκειμένου ο Ν. Παπάζογλου να μετεκπαιδευτεί στη Διαβητολογία, στο νοσοκομείο Royal Infirmary.

Με την επιστροφή του στην Ελλάδα, αρχίζει η δημιουργικότερη φάση της ζωής του. Πανεπιστημιακός επιμελητής έδρας στο Ιπποκράτειο νοσοκομείο Θεσσαλονίκης (1970-78), ειδικός επιστήμων του εκπαιδευτικού παραρτήματος του ΑΠΘ στο ΓΝΝ Αλεξανδρούπολης (1978-80), διευθυντής Παθολογικής κλινικής στο ΓΝΝ «Άγιος Παύλος» Θεσσαλονίκης (1985-1999) και, τέλος, διευθυντής Β' Παθολογικής κλινικής στο ΓΝ «Παπαγεωργίου» (1999-2002), είναι οι σταθμοί της νοσοκομειακής πορείας του. Παράλληλα συνεχίζει την ακαδημαϊκή σταδιοδρομία του και εκλέγεται επίκουρος καθηγητής της Ιατρικής Σχολής του ΑΠΘ το 1989 και αναπληρωτής καθηγητής στην ίδια σχολή το 1996.

Η πρωτοποριακή για την Ελλάδα πρωτοβάθμια αντιμετώπιση των διαβητικών ασθενών, μέσω ειδικών διαβητολογικών ιατρείων, αρχίζει σταδιακά να καθιερώνεται, καθώς ιδρύει και οργανώνει τα ακόλουθα διαβητολογικά ιατρεία: ΓΝ ΙΚΑ «Παναγία» 1976, ΓΝ Αλεξανδρούπολης 1978, ΓΝΝ Κομοτηνής 1979, ΓΝΝ Κιλκίς 1983 και ΓΝΝ «Άγιος Παύλος» (παραρτήμα Φράγκων), όπου ιδρύεται και λειτουργεί ένα από τα 12 διαβητολογικά κέντρα της χώρας. Το διαβητολογικό κέντρο με-

ταφέρεται και εξακολουθεί να λειτουργεί στο ΓΝ «Παπαγεωργίου» από το 1999 και μετά.

Μέρος της επιστημονικής του δραστηριότητας το αφιερώνει στην έρευνα και κυρίως στην επιδημιολογία του διαβήτη. Μεταξύ άλλων, συμμετέχει σε ερευνητικά προγράμματα της ΕΟΚ [Epidemiology and Aetiopathogenesis of IDDM και EURODIAB Area B, Complications Study (1989-2002)], ενώ παράλληλα οργανώνει και ολοκληρώνει τις πρώτες, κατά τα διεθνή standards, επιδημιολογικές πληθυσμιακές μελέτες για τον σακχαρώδη διαβήτη στον χώρο της Β. Ελλάδας. Δημοσιεύει επίσης περί τις 150 εργασίες σε ελληνικά και ξένα ιατρικά περιοδικά, σε θέματα ανοσοβιολογίας, επιδημιολογίας, σακχαρώδους διαβήτη κ.ά. Η επιδημιολογία του διαβήτη στην Ελλάδα αποκτά τον πρωτοπόρο της.

Το 1987, μαζί με άλλους δύο οραματιστές της Διαβητολογίας, τον κ. Δ. Καραμήτσο και τον κ. Μ. Αλεβίζο, ιδρύουν τη Διαβητολογική Εταιρεία Βορείου Ελλάδος, της οποίας διατελεί γενικός γραμματέας (1989-1990 και 1993-98) και πρόεδρος (1991-93). Ευτύχησε να δει τη ΔΕΒΕ να μεγαλώνει, να ακμάζει και να διοργανώνει επιτυχημένα πληθυσμιακά συνέδρια, καθώς έδινε πάντα σε αυτά δυναμικό παρών μέχρι τον θάνατό του. Παράλληλα, διατελεί συνιδρυτής και Διευθυντής Σύσταξης του περιοδικού *Ελληνικά Διαβητολογικά Χρονικά* πέσαν της δεκαετίας (1988-2000).

Με τη συνταξιοδότησή του (Ιούνιος 2002, μετά 42 έτη ιατρικής καριέρας), δωρίζει στη βιβλιοθήκη του νοσοκομείου «Παπαγεωργίου» την εξ οκτακοσίων και πλέον τόμων προσωπική του ιατρική βιβλιοθήκη.

Η κοινωνική του δραστηριοποίηση, πριν και μετά τη συνταξιοδότησή του, είναι επίσης αξιοσημείωτη. Προ πενταετίας, μετά από πρόταση συμπατριωτών του εκλέγεται Πρόεδρος της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Συλλόγων Ανατολικής Ρωμυλίας, θέση στην οποία επανεκλέγεται προ έτους, ενώ συμβάλλει στην έκδοση του συγγράμματος *Οι Έλληνες της Βουλγαρίας*.

Έχει τύχει των κάτωθι τιμητικών διακρίσεων:

1. Τιμητική πλακέτα και δίπλωμα από τον Φιλαθλητικό Ο.Γ. Θεσσαλονίκης για την πολύτιμη προσφορά του (1982).
2. Τιμητική πλακέτα από τις Λέσχες LIONS Εγνατία, Λευκού Πύργου και Ολυμπιάδας για τη συνεισφορά του στα κοινωνικοπολιτικά προγράμματα εθελοντικής συνεισφοράς, δράσης και προσφοράς υπηρεσιών των Λεσχών αυτών (1993).
3. Τιμητική πλακέτα του Δήμου Ξάνθης για τη συμμετοχή του στο 5ο Παγκόσμιο Συνέδριο Θρακών (2000).

4. Τιμητική πλακέτα του Πολιτιστικού Συλλόγου Δήμου Πέλλας (2000).
5. Τιμητική πλακέτα τιμής ένεκεν της Διαβητολογικής Εταιρείας Βόρειας Ελλάδας για την πολύτιμη και πολύχρονη προσφορά του σε αυτήν (2001).
6. Τιμητική πλακέτα του Λαογραφικού Συλλόγου «Άγιος Τρύφων» Γουμένισσας (2002).
7. Τιμητική πλακέτα του Πολιτιστικού και Λαογραφικού Συλλόγου Καβακλιωτών Αιγινίου «Ανατολική Ρωμυλία» (2002).

Προσωπικότητα έντονη, χαρισματική αλλά και θυελλώδης, απαιτούσε πειθαρχία, σκληρή δουλειά και προσήλωση στους στόχους. Η προσήλωσή του άλλωστε σ' αυτό που αγαπούσε ιδιαίτερα, στον διαβήτη, ήταν το κίνητρο της όλης δημιουργικής του πορείας. Υπήρξε σκληρός αλλά και δίκαιος με τους συνεργάτες του, νοιαζόταν για τον ασθενή, ενώ οι υλικές απολαβές από την άσκηση της ιατρικής τον άφηναν παγερά αδιάφορο. Οι παρασηκνιακές μεθοδεύσεις, οι υπόγειες διαδρομές, η ανειλικρίνεια ήταν πράγματα άγνωστα για εκείνον. Η καθαρότητα, η μερικές φορές ακατέργαστη ειλικρίνεια, η δικαιοσύνη του, η υποδειγματική οικογενειακή του πορεία κτίζουν το μεγάλο του ηθικό πλεονέκτημα.

Ο Νίκος Παπάζογλου έφυγε γρήγορα και αδόκητα μετά από σοβαρή αναπνευστική λοίμωξη. Προβλήματα υγείας παρουσίασε πολλά κατά τη διάρκεια της ζωής του, προβλήματα που αντιμετώπιζε πάντα με μια αγέρωχη αποφασιστικότητα, όντας σχεδόν «αναιδής» μπροστά στον θάνατο. Η τελευταία φορά ήταν σύντομη και μοιραία.

Υπήρξε δάσκαλός μου και συνεργάστηκα μαζί του επί πολλά χρόνια. Είμαι σίγουρη ότι, αν ήταν να διαλέξει, αυτό το σύντομο και αξιοπρεπές τέλος θα διάλεγε. Η πορεία και το τέλος του αθέλητα κι αυθόρμητα με παραπέμπουν στους στίχους του Καβάφη:

«[...] Σαν έτοιμος από καιρό, σα θαρραλέος,
σαν που ταιριάζει σε που αξιώθηκες μια τέτοια πόλι,
πλησίασε σταθερά προς το παράθυρο,
κι άκουσε με συγκίνησιν, αλλ' όχι
με των δειλών τα παρακάλια και παράπονα,
ως τελευταία απόλαυσι τους ήχους,
τα εξαίσια όργανα του μυστικού θιάσου,
κι αποχαιρέτα την, την Αλεξάνδρεια που χάνεις».

Αξέχαστος

Θα τον θυμόμαστε με αγάπη και σεβασμό

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ

Νικόλαος Παπάζογλου

